

דף מידע

2486

פ' "שמות"

אותות ומופתים

בש"ת הרשב"א מובא ששאל אותו כומר אחד: הרי כתוב בנביא על בית שני "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון". מזה שקוראים לבית שני "אחרון", והוא נחרב, הלא לא יתכן שיהיה אחריו עוד בית. אז מדוע עם ישראל מחכה לבית שלישי? והשיב לו הרשב"א שהמילה "אחרון" איננה במשמעות של אחרון ממש דווקא, אלא מאוחר מהקודם. וזה כמו שכתוב בתורה: "והיה אם לא יאמינו לקול האות הראשון ויאמינו לקול האות האחרון והיה אם לא יאמינו לשתי האותות האלה ולקחת מימי היאור וגו' ונהפך לדם וגו'". כלומר שהאות השני קרוי "אחרון" למרות שהוא איננו אחרון ממש.

הגר"א הוסיף על זה בשם החתם סופר, שיש לזה עוד רמז מכך שכתוב "והיה הדם לכם לאת על הבתים"- כלומר, מכת הדם (האות השלישי, שמראה ש"אחרון" לא משמעותו ממש "אחרון") הוא יהיה הוכחה ניצחת על הבתים, על בית ראשון ובית שני, שגם שם אין משמעות המילה "אחרון" כפשוטה, ויש לפנינו עוד את הבית השלישי, במהרה בימינו אמן.

(מתוך אתר וורטס - אתר שיתופי לדברי תורה).

נר זיכרון

ברכה גורן ז"ל - כ"ד טבת תשס"ה

יוכבד מישור ז"ל - כ"ו טבת תש"ן

גד זהבי ז"ל - א' שבט תש"מ

השמחה במעונם

מזל טוב

לשולה ולג'ק לב ולכל המשפחה בהגיע הנכד יוסף חיים, בנם של יעל ויהודה, למצוות.

מוקד שר"פ - (מתוך הקיבוץ) מטלפון ביתי ניח - חיוג מקוצר #2580
או לטל' 073-2341234 בנייד מכל מקום בארץ ובחו"ל.

זמני שבת

16:29	הדלקת נרות
16:49	מנחה וקבלת שבת
08:00	שחרית
13:00	מנחה א'
16:30	מנחה ב'
17:39	צאת השבת

”מה הסעיר את הרב קוק?”

”ועתה אחינו בשרנו...”

כשופר ארים קולי, בקול מר צורח,

כי רעה גדולה אנחנו עושים על נפשותינו!!!

הנה יש בידינו מצווה אדירה וחביבה,

שהקב"ה תלה בה כבודו יתברך וכבודנו, והיא עוז לנו.

ומעתה איך לא ימס לבבנו ויהי כמים,

ושערות בשרנו איר לא תסמרנה מפחד ה' והדר גאוננו?

ומה נענה ביום תוכחה,

עת ה' יביא במשפט אותנו כי השלכנו דברי קודשו וכבודו אחרי גוינו?

חסנו על כבוד עצמנו אשר מהל ימעט,

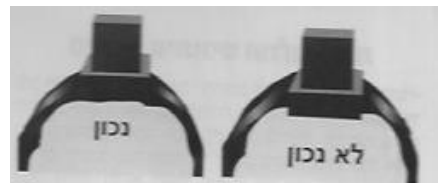
ולא התעוררנו לכתוב שמו יתברך, החי לעד ולעולמי עולמים?...” (הרב קוק, חבש פאר)

מה הסעיר את הרב קוק?

את הרב הסעיר מקום הנחת תפילין של ראש!

לא פעם אדם משקיע מהונו לרכוש תפילין מהודרות, אך מחוסר ידיעה על הצורך לדייק את מקום הנחתם, הוא עלול להפסיד מצווה יקרה זו. הנחת תפילין שלא במקומם המדויק, אינו עניין של מה שבכך. דבריו החריפים של הרב קוק, נכתבו בספרו המיוחד בשם ”חבש פאר” שנכתב כדי לעורר את הציבור, להניח תפילין של ראש במקומם.

והרב מבאר, **”שאם ירדו התפילין אפילו מעט ממקום גידול עיקרי השער, לא קיים מצוות תפילין כלל.** ואם אפילו מקצת מן התיתורא מונח למטה מעקרי השיער, לא קיים כלל מצוות תפילין של ראש, ודומה כמי שקשר תפילין על מתניו או הפשילן לאחוריו. ומצוות תפילין של ראש לא קיים כלל! ואם ברוך - ברכתו לבטלה!”...

חברים המעוניינים, להצר מעט, את רצועות התפילין של ראש, מוזמנים בשמחה לפנות אלי.

ברכת שבת שלום, הרב מיכאל.

דברי פרידה מחסידה לנדאו ז"ל - עליזה גלבו

חסידה יקרה,

זכיתי לראיין אותך לכבוד צאת ספרך - "קול התנ"ך בראי המכחול". לצורך מעמד זה, חזרתי אל הריאיון ומצאתי אותו רלוונטי ומתאים. אז ברשותך אשתמש בחלקים ממנו כאן.

אם ישאלו אותי "מי האמן שהכי השפיע עלי?" אומר - חסידה לנדאו. למדתי אודות רמברנט, פיקאסו, קנדינסקי וגדולים אחרים, אבל אותך - הכרתי. את האדם שאת, את הנפש המיוחדת, כנראה שזו הנפש שמכנים - "נפש אמן".

נשאתי עיני אליך לראשונה כפעוטה, כשגיליתי את בת היענה הענקית שהייתה מוצבת על דשא מועדון לחבר. מוקסמת מהאפשרות שאפשר ליצור כזו ציפור ענקית מבטון. אותה ציפור שילדי הקיבוץ היו רוכבים על גבה בשעות אחר הצהריים, הציפור שפיטלת ועכשיו מוצבת בפינת החי של הקיבוץ וגם היום, ילדים שמחים וצוהלים מטפסים עליה.

בהמשך פגשתי אותך "המורה". הדרך שלך הייתה לעודד, להצביע על הטוב, על מה שמוצלח. בלי ביקורת, בלי התנשאות, בשקט וצנעה. כשחלמתי בעצמי להיות אמנית, פרשת עלי חסות ולימדת אותי את האלף בית של הציור. תמיד הדגשת כמה חשוב ללמוד את היסודות, אמרת: "כשיש לך את היסודות את יכולה להמשיך לאיזה כוון שתרצי".

חלפו השנים, הפכנו חברות ושיתפת אותי בפרויקטים השונים ובתוכנותייך. והנה החל פרויקט הספר. שמעתי את ההתלבטויות: מה להכניס ועל מה לוותר? האם יש מקום למחשבות? לפסוקי התנ"ך? כמובן שהציורים - חייבים להיכנס.

שאלתי אותך: איך בוחרים מה יכנס ומה לא? וסיפרת על תהליך מיון החומר ועל הווייתך וייתרת על דברי ההגות שלך, על המחשבות המסודרות במחברת המתארות את אירועי התנ"ך לפי הבנתך - בפרשנות ייחודית המגלה את התחבטויות הנפש שלך, את ההתייחסות לנקודות בהן סיפורי התנ"ך נושקים לאירועי היום יום שלנו וכמובן גם נגעת בנגיעות עדינות ביופיו של העולם.

גם בתהליך הכנת הספר כמו בכל המפגשים איתך, בלטה לעיני הכרת הטוב שבך. בהתרגשות ובהתפעלות מכל שלב, מכל אדם שהושיט יד, מהצלם, מהמשפחה, מהרגישות של העורך, משה מירסקי, מהרוגע שהוא השרה עליך לכל אורך העשייה.

ציירת ציורים מינימליסטים שנראה כאילו שבאו ללא מאמץ והסברת לי שהעבודה הרבה מושקעת בהכנה, במחשבה על הרעיון ואיך יראו הדברים. הסברת עוד שהתכנון ורישומי ההכנה הרבים, גורמים לכך שהציור יראה ספונטאני, זורם, וכך - לא מרגישים בכלל את זיעת המאמץ שבהכנה.

אמרת לי: **"אני רואה את הציור כמו גן שהצייר מטביע בו סימני דרך אשר - מובילים את עייני הצופה, המטיילות בין שביליו".**

לפני כשבועיים העזתי אחרי הרבה דחיות לשאול אותך מה את רוצה לעשות עם העבודות? עם הסטודיו? בצניעותך אמרת, שאת מקווה שמישהו ייקח את זה כפרויקט וימצא מה ואיך.

הלואי שהיית משאירה לנו סימני דרך שיובלו אותנו.

אני מקווה שכקהילה יחד עם בני המשפחה נדע כיצד ומה לעשות עם עיזבונך. עם הררי הקודש של דפי התנ"ך הצבעוניים, המדברים עברית עכשווית, כועסים, תוהים, מלטפים, מתעדים. ואולי, אולי - יצא עוד ספר עם כל מה שנאלצת לוותר עליו בספר הראשון.

אני מצטערת שלא נכנסתי מספיק לבקר ומודה לך שגם השנה המשכת להתעניין בשלומי, ולתת לי רעיונות לעבודה בחוגים שאני מפעילה. זכיתי.

עוזי, עמי, גדי ובני משפחה יקרים, ראיתי את המסירות לאמא, את הביקורים התכופים, את הקרבה והאהבה שגברה עם לכתו של אבא והדאגה לשלומה. אמא סיפרה לי בהתרגשות על המפגש המשפחתי המתקרב ושזכיתם לקיימו ממש לא מזמן בשבת פרשת "וירא". הפרשה בה מופיע סיפור העקדה, סיפור שאימא חקרה אין סוף, ומתואר בציוריה בעצמה כה רבה, כשהיא מספרת דרכו את סיפור משפחתכם והאבדן האישי של רוני בנה/אחיכם.

והנה השבת, שבת פרשת "ויחי" שוב אתם מתאספים, כמו בני יעקב שבאו להיפרד ממנו, גם אתם - פה, הגעתם לזמן של פרידה. גם פרשת "ויחי" - העוסקת במשפחה, בבנים, בהורים, באובדן ותיקון עוולה, מונחת על הקנוסוסים של אמא במלא העצמה. מאפשרת לה עוד הזדמנות ללבן עם עצמה ערכים, רעיונות ואמונה. התאספתם והפעם להיפרד, משפחה מגובשת מלאת אהבה ואמונה גדולה-בטוב, ממש כמו שלימדה אתכם אמא. ובזה אפשר להתנחם. חסידה יקרה, נוחי בשלום.

הספד של יערה, הבת של עמי, נכדה של חסידה.

סבתא שלנו,

יום שישי היום, יום פרידה. אחד הימים היפים והירוקים של העמק שכל כך אהבת. להקת שחפים חגה בכתמים של שחור ולבן והכול כל כך נקי לכבודך. בלכתך. שמן על בד. שלוש מילים. ריח חזק של ילדות. בכתם ובמשיכת מכחול. סטודיו במשתלה, ברפת או בגלריה. ממלכה שהיא שלך. ניירות קטנים מלאים ברישומי עיפרון ועינייך בורקות מרעיון חדש. הזיכרון הראשון מהציור היה כשהושבת אותנו פעם בשנה על הכורסא מולך וציירת אותנו אחד אחד ביד עדינה ובטוחה בשקט ובאהבה. לכל אחד מאיתנו יש היום זיכרון מהזמן של הביחד. זיכרון מדויק וחזק. זיכרון של עשייה ויצירה וזה אולי מה שאפיין אותך הכי הרבה. לא הפסקת לעשות עד הסוף, עד הקצה. גם כשהיה כבר קשה ואם לא בגלריה אז בבית בפנקס קטן ועיפרון. הקשר שלנו היה חזק. לא נמדד בשעות אלא בתוכן. לפעמים הרגשתי שאת חלומותייך הגדולים ביותר את מגשימה דרכי, דרכנו הנכדים. אין שיחה שלא נפתחה במה חדש בסטודיו? איזה צבעים בחרת? קומפוזיציה, צורה וחתך הזהב היו שזורים בשיחותינו הארוכות. היו פעמים שהרגשתי שהשיחות בינינו מעוררות בך את כל מה שקיווית לו בשבילך. כל שיחה וביקורת הסתיימו במילה טובה ונשיקה גם אם לא הסכמנו על הנקודה.

גמאת את הסיפורים שלנו. עפת בדמיוןך למחוזות רחוקים. לפעמים כעסתי על מי שסגר ציפור כמוך במקום קטן כזה. אבל את אהבת את הכול. היה לך טוב ונתת מהטוב הזה לסבא, לנו ולסביבה. שילבת את כול האהבות שלך ביחד. סיפורי התנ"ך עם פיקאסו. ציור ואומנות עם הקיבוץ והעשייה. אהבת את מקומך והמקום אהב והעריך אותך.

את יומולדת 90 חגגנו לך הנכדים בערב של שירים ותודה. תודה גדולה לך וסבא. הראנו לך כמה הבחירות והעשייה שלכם נוכחים בכל שלב בחיינו. הבחירה לראות טוב בכל אדם, העשייה השקטה והצנועה. ההנאה מהיצירה והבנייה כל אחד בזמנו ובדרכו. היינו שם איתך רק אנחנו הנכדים ואולי זאת הנחמה ביום קשה זה. היית מוקפת באהבה. חזקה וגדולה. אבא ואימא, עוזי ויונה, גדי ועדנה - זאת הנקודה להגיד תודה. איזה עוצמות גילינו בכם. כמה כוחות. לא עזבתם את סבתא לבד מהיום שסבא נפטר בדיוק כמו שהבטחתם לו. קיימתם את ההבטחה במלואה, בהמון כבוד ואהבה. נתתם לה את הביטחון שאתם שם כולכם בשבילה. תמיד. גאים בכם ומאוד מעריכים.

סבתא שלנו - אין דרך לתאר ולהכיל כמה העזיבה שלך הייתה חדה ומהירה. לא השארת לנו הרבה זמן לפרידות, אך עם זאת יש תחושה חזקה שככה זה נכון, בפשטות שלך השארת לנו זיכרון שלך חזקה, צלולה ונוכחת. זה הזמן להיפרד עכשיו - נתני חיבוק גדול לליאורי, לרוני, לסבא ולסבתא יוכבד. תלכי לשלום סבתא אהובה - סבא כבר בטח מחכה. הוא הרי תמיד אמר שהוא כלום בלעדייך. אוהבים וכבר מאוד מאוד מתגעגעים.

הספד שנכתב על ידי גדי הבן

אמא, תם ולא נשלם סיפור חיך, למה לא נשלם? מכל פינה בשלוחות רואים פסיפס שלך. איך מספידים אמא?

זה קשה מנשוא. קשה להבנה קשה לקבלה. אך זה המצב ואני פה הקטן מבניך, מנסה להתמודד עם משימה קשה זו.

את עכשיו נחה בשלווה שלא אפיינה את מסלול חיך.

מגיל צעיר מאוד נמשכת לציור שילווה אותך עד יומך האחרון. מותו בגיל צעיר של אחינו הבכור רוני ז"ל השפיע על כולנו. אובדן זה בא לידי ביטוי בחלק מציוריך. תנופת הציור נפגעה, הצבעים והצורות התעמעמו אך הציור עצמו שימש לך מפלט ומרפא מהצער.

בסטודיו שלך יש עוד ציורים שלא השלמת מתוך סדרה של "מראות זכריה". לא פעם ניסית לחזור ולגמור אותם אך הידיים לא שיתפו פעולה וזה תסכל אותך עד מאוד.

הבית שלכם לא היה בית של איכרים פשוטים, הייתם בעלי שאר רוח, כל אחד בתחומו, הקירות שלכם התווכחו ביניהם מה יותר נשגב האם המוסיקה הקלסית או אומנות הציור והפיסול. לא באמת היה וויכוח חייתם בהרמוניה שהתמזגה לשיר חיינו ועל כך תודתנו הגדולה.

לא מזמן חגגנו לך 90 שנה ובמסגרת שבת אחים במחולה כתבתי לך כמה מילים מהלב וזה המקום לתת להם במה.

אמא, לא לימדוני לומר אני אוהב אותך, ואם אומר זאת זה ישמע מזויף, אך לימדוני דבר אמת ומדבר שקר תרחק ואת השיר הפשוט של הלחם (ליהנות מהצמצום).

מאז שאבא נפטר לקחנו על עצמינו להיות אתך בשבתות וחגים. מרגיש שזה קרב בנו. השבתות איתך היו משהו מיוחד. זה זמירות שבת שמגיעות לגובה של ציפורים מציצות. אני בכוונה שר בלחש כדי לשמוע אותך שרה, כי יודע אני שהניגון משנה לך את מצב הרוח. זה שיחות על הכל, מאמנות עד אומנות. את מתגלה לי כאנציקלופדיה מהלכת על שתיים, יש לך זיכרון יותר חזק ממחשב. את שולפת אינפורמציה ממגירות ראשך במהירות מדהימה שלא ניתן למצוא היום. את מאוד, אבל מאוד חכמה ואני מאוד גאה להיות הבן שלך, אולי זה מדבק עניין החוכמה. השיחות איתך תמיד מרתקות אותי ופה המקום והזמן לבקש את סליחתך אם לפעמים לחץ הדם שלך עלה השמימה.

רוצים להודות לכל המנחמים הרבים, לחברי שלוחות, לצוות המרפאה, לוועדת בריאות. לך, נורי תודה מיוחדת על השנים שהיית עם אמא.

ולסיום כמה מילים מתוך שיר שמבטא את הרגשתינו והרגשתך בזמן האחרון.

כמו שמבקשים,

כמו שמבקשים שיחזור מרחוק,

את שמחת ההפתעה,

את הטעם המתוק,

כמו שמבקשים שהטלפון ירעד, שיגיע שלא נהיה לבד.

כמו שמחכים שהדלת תפתח, שיגיע הדוור, שהצער ישכח.

כמו שמבקשים כשכלו הכוחות, שהכול נראה אבוד, שאין יותר דמעות.

הכי פשוט הכי תמים לחלום ורוד כמו ילדים.

כמו שרוצים את הגשם בעתו.

את היד המרגיעה,

את השקט שיבוא.

הספד שנכתב על ידי רוני, הבת של גדי, נכדה של חסידה.

סבתא היקרה,

אנחנו עומדים פה בין כל יצירותייך במקום שהיה כל כך חלק ממך. על יד קיר ירושלים והיצירות שמפארות את בית הכנסת שכל כך אהבת. רק לפני כמה חודשים חגגנו לך יום הולדת 90, יום הולדת רק של סבתא ונכדים. היית כל כך מאושרת ושמחה שסיפרת לחלק מחברותייך אבל ברגישות המאוד אופיינית לך כדי שלא להכאיב או לגרום לצער לאחר. ביום ההולדת כל נכדה מצאה שיר שמזכיר לה אותך ובסבב הסברנו לך על כל הנגיעות הקטנות שלך בנו: אם בנקודת המבט או בראיה של הטוב בכל דבר ובכל אדם.

היה לך מאוד חשוב מהמשפחה, שנהיה מאוחדים ופעם בשנה כשהתכנסנו לשבת משפחה היית מתמוגגת מאושר, לראות את כל היצירה הגדולה הזאת שאת וסבא יצרתם. היית יושבת על יד השולחן, מאושרת לראות את כולנו מדברים אחד עם השני ומתעניינים זה בחייו של האחר, משחקים ובעיקר נהנים מהמשפחתיות.

רצית וקיווית שגם אחרי לכתך הקשרים בין ענפי המשפחה והדורות השונים יישארו ושמשיך להיפגש ולהיות קרובים אחד לשני. עם כל המשפחתיות גם היית מעורה בכל פרט אפילו הכי שולי בחייו של כל אחת ואחד מאיתנו. היית אשת שיחה בעלת תחומי עניין רבים, מתאימה את עצמך ואת נושאי השיחה לאופיו של כל אחד ואחת. השיחות של אחד על אחד היו הכי משמעותיות והיוו עבורנו הדרכה, נתת לכל אחד מאיתנו מניסיון חייך הרב ומחוכמת החיים שצברת עם השנים. קיבלת כל אדם כפי שהוא וניסית לסייע בכל כוחך באהבה וקבלת האחר. שלשום הגעתי לבקר אותך בבית חולים היית שלווה ונינוחה עד שהיה נראה שאת רק ישנה ובעוד כמה רגעים תקומי ותגידי שהכול בסדר. סבתא שלנו נוחי על משכבך בשלום, נתגעגע אלייך מאוד. אוהבים הנכדות והנכדים.

הספד שכתב עוזי הבן

אמא לימדת אותנו לקפל אלף מילים בתמונה אחת. אני רוצה להיפרד ממך בתמונות בלבד - תמונות חייך.

תמונה ראשונה - זיכרונות ילדות - שבת אצל סבתא בפולין.
סבתא שלך יושבת על כיסא גבוה, מקלפת באיטיות תפוז אחד מיפו - תפוז השבת וכל הנכדים יושבים על הרצפה לרגליה. כל אחד מקבל פלח אחד מארץ ישראל! וסבא יושב על המרפסת לומד גמרא בניגון וקרן שמש אחת עוברת את חלון הזכוכית מתפזרת על פניו לצבעי הקשת. ואצלי מתערבבים המראות והריחות, הטעמים והקולות לתמונה של פולין הרחוקה.

תמונה שניה - העלייה לארץ - פליאה גדולה.
את ואחותך, חיה, בחליפות מלחים שתפרה לכם דודה צינה מסתובבות על הסיפון, ילדות קטנות, קניתם את ליבו של הקברניט שהזמין אתכן לאכול על שולחנו.
בחוף יפו סוואר זורק אותך מהסיפון אל חברו שעומד על הסירה. איזה פחד מעורב באור בהיר וחזק של ארץ ישראל.
ואצלי בדמיון מתגבשים התחושות והמראות, הזיכרונות והתקוות שלך לפליאה אחת גדולה.

תמונה שלישית - בעיניים של האדמו"ר מסוכטצ'וב - ירושלים בתש"ח.
האבא שלך, חסיד סוכטצ'וב, מלווה שיירות לירושלים הנצורה, את תלמידת סמינר למדריכים בבית וגן. יום אחד הוא לוקח אותך לביקור אצל האדמו"ר מסוכטצ'וב. איזה עיניים, עיניים גדולות ותמימות, עיניים של תבונה וחוכמה. הוא שואל ומתעניין בך ובחייך וכל כך עדין, טוב ונעים. ואצלי מצטיירת תמונה שכל היהדות שבאתם ממנה מתמצת במידת "עין טובה".

תמונה רביעית - העמק הוא חלום - שלוחות היא הבית.
ירח ענק על הגלבוע עם שחר מקסים אותך ואת מחליטה להישאר פה בשלוחות.
את עובדת במשתלת הוורדים, צבעים וריחות עזים, שם את פוגשת את אבא ומקימים בית. השנים עוברות וכל העמק סוכך כפות תמרים אל מול שמים בהירים. העמק הוא גם טור מכוניות אינסופי בערב שבועות, בעליה לגלבוע להלוויה של רוני.

תמונה אחרונה - אם תפגשי את שאהבה נפשי, את רוני ואת ליאור ואת אבא, מה תגידי להם?
תגידי שמכאן מבית הקברות רואים שהעמק הוא חלום **שהתגשם!!**
והשנה - שנה גשומה - שנת ברכה. והגלבוע מוריק כולו, ובאה המנוחה ליגע ומרגוע לעמל.
נוחי בשלום על משכבך.

הספד שכתבה רבקה, הבת של עוזי, נכדה של חסידה.

סבתא יקרה ואהובה

לפני כמה חודשים חגגת יום הולדת 90. זכית לחגוג את יום ההולדת יחד עם הבנים והכלות, הנכדים והנכדות, הנינים והנינות. במסגרת יום הולדתך עשינו מפגש רק של הנכדים - יחד איתך - סבתא חסידה. המפגש היה מאוד מיוחד, ממש מפגש מלב אל לב. בירכנו אותך ושרנו ביחד משירון שהוכן לכבוד האירוע. כל אחד מהנכדים והנכדות בירך אותך ואמר עד כמה את יקרה לו וחשובה ועד כמה השפעת על החיים שלנו. זה היה מיוחד ומרגש לראות איך כל אחד מאיתנו לוקח ממך נקודות אחרות שהשפיעו עליו. הייתה לך אישיות כל כך מגוונת - התנ"ך, הציור, ההוראה, אדמת העמק, הציונות, הקיבוץ, הנתינה לאחרים ועוד ועוד. אתמול אחרי שאבא ואמא סיפרו לי שאת כבר לו איתנו, נזכרתי בערב המיוחד הזה וחשבתי על כך שזאת הייתה ממש זכות גדולה בשבילנו להגיד לך עוד בחייוך עד כמה את יקרה לנו, מה למדנו ממך ואיך השפעת על חיינו. וגם בשבילך - זכית בחייוך - לשמוע מהאנשים הקרובים אליך עד כמה את יקרה ואהובה ועד כמה הזרעים ששתלת פורחים ומבלבלים בבניך, נכדיך ונינייך. נוחי בשלום על משכבך באדמת העמק - שאת וסבא כל כך אהבתם.

דברי פרידה לחסידה - איתמר חייקין.

ברגעים אלו מובאת למנוחות חסידה לנדאו. למרגלות הגלבוץ, בבית הקברות, שבקצה מטע התמרים. כמה מילים לזכרה של אמנית בקיבוץ.

היכן נגמרות המילים והופכות לקו עדין?

היכן מסתיים האור והופך לצבע?

היכן עמק חם ושלו נמשך אל הקנבס היכן נוגע יפי הטבע ונהיה תמונה?

בציורים של חסידה לנדאו משלוחות?

אצל חסידה מטשטשים הגבולות במעבר בלתי נראה והופכים לאחדות אחת

חסידה הציירת הייתה דמות מופת, בגלריית דמויות הילדות בקיבוץ.

אמן שכל חייו ומעייניו מוקדשים לאמנותו. תמיד בשקט, בקול רך וצנוע, פוסעת בשבילים צדדיים.

לא קל להיות אמן בקרב אנשי עמל ומעשה, שלא תמיד מבינים מי צריך את זה בכלל? מה היא

נותנת לקיבוץ?

ציוריה של חסידה היו קריאה להרכיב משקפיים נכונות, כדי לראות את כל היופי החבוי בעולם.

הם היו מדרש חי היודע להתיך את הפסוק, את האותיות השחורות, לתמונה שכולה פרשנות אור

וצבע, עומק ומורכבות תמימה.

בביקורי בשבת בקיבוץ, היינו הולכים לגלריה ומדברים בהמשכים, מה עניין אותה בפסוק, למה

תמיד מרענן, בחרה כך לפרשו. היה זה לימוד תורה אחר, של רישום, צורה וצבע תמיד מפתיע.

אהבתי את האישה הזו, שהייתה כמו ציפור קסומה בגן, נגלית רק לאוהבים. אתמול חסידה פרסה

כנף ועפה לארצות רחוקות והותירה את העולם עם אוהב אחד פחות, העולם עצוב, אנחנו עצובים.

אולם כשאביט שוב בשמים הכחולים הגבוהים, באודם שקיעה מרהיב ביופיו, בצהוב הפרוס על פני

אזכר בך חסידה בצבעי אקריל. אזכור שהיופי שוכן, המדבר, או בירקות שטופת האור של העמק

בעיני המתבונן ואשתדל להביט בעולם בעין אמן טובה, בלב פתוח ורגיש.

תודה לך חסידה על מה שנתת לנו, אנחנו כעת נפרדים. את קבלת הזמנה, להציג ציוריך בגלריית

שמים. בעיני רוחי אני רואה אותך ואת ואורי פוסעים אט אט, שלובי ידיים, בינות כל המלאכים

הרבים, שהתקבצו לגלריה. מלאכים שבאו להתבונן במבט אדם, בשרטוט מכחולו המבורך.

יהי זכרך ברוך.

נ.ב. היית שואלת אותי כל פעם "אתה מצויר?" והייתי עונה "עדיין לא" אולי עכשיו הגיע כבר הזמן...

בבקשה תזכירי לי כי מקוצר רוח ועבודה קשה, אני שוכח.

השיר שלפנינו משלים ומשתלב בתמונת חייה של חסידה ובתמונות שהותירה לנו אחרי לכתה.

צבעים/ראובן ארצי

בבוא הזמן,
תארזי את צבעי נעוריה
במזודתה,
יחד עם המכחולים והבדים,
שיש להם עינים
לזכר
את לכן תאורת המדרכה
המאירה את אדם גג
הבית,
ואת בתי הילדים עם
הצחוק והבכי
הפורצים משם כמו
שמש כתמה מעל
ערפלי בקר אפרים על
הרי גלעד.
לעת שקיעות,
שמרי למזכרת את
ארגמן צללית הגלבוע
החותכת באפקים עתיקים
בקמוריו שלוו את
השנים במרוצן,
כמו החגלה את אפרוחיה
בשדה ספייח.
אנחנו כאן כמו מעינות
העמק.
צבענו לא
ידעה.

קריאת תהילים ע"י נשים
תתקיים בשעה 16:00 בבית מדרש
נשים מוזמנות.

מועדת בית הכנסת

מהשבת פרשת "שמות" - מנחה שניה בשעה 16:30.
ומיום ראשון כ"ד טבת (22.1) - מנחה ביום חול בשעה 16:45.
שמעון ד.

קריאת מגילה לנשים

כמעט 20 שנה מתקיימת בשלוחות קריאת מגילה לנשים ע"י נשים בפורים.
נשים - חברות/תושבות/נערות שמעוניינות להצטרף לקוראות במגילה, מוזמנות ליצור קשר
עם בת-שבע לרנר.

דברי זיכרון - ליום השנה הרביעי דוד מיידנר / רפי אלון

מסכת אבות פרק ו' משנה ד'

"כָּף הַיָּא דְרַפָּה שֶׁל תּוֹרָה:

פֶּת בְּמִלַּח תֹּאכַל, וַיִּמִּים בְּמִשׁוּרָה תִּשְׁתָּהּ, וְעַל הָאָרֶץ תִּישָׁן, וְחַיֵּי צַעַר תִּתִּיחַ וּבִתְוֹרָה אֶתָּה עֹמֵל",

משנה זו תמיד עלתה בראשי כשהייתי נכנס לביתו של דוד מיידנר, בית צנוע, ריהוט מינימלי, רדיו ישן ושום דבר שאינו נחוץ, ולא שלא הייתה לו אפשרות לחיות אחרת, אלא ממש מתוך בחירה והכרה שכך צריך להיות.

את דוד הכרתי לראשונה כשהגענו לשלוחות בשנת 1979 כגרעין נח"ל. דוד היה מאד חברותי עם הומור מיוחד וזיכרון פנומנלי ובמהרה התיידד עם כל חברי הגרעין כשהוא זוכר את כולם בשמותיהם עוד שנים רבות לאחר שעזבו.

בשל"ת המוקדם עבדתי בגזר וזכורה לי התמונה שבה דוד צועד רגלית לשדות הגזר על מנת לנכש עשביה בשדות הגזר (בידיים כמובן) ובחום כבד מאד.

בהמשך עם כניסתי לגזברות וריכוז משק הפכנו להיות שכנים ממש, כך שזכיתי לפגוש אותו כמעט מידי יום. מידי פעם גם התקשר אלי לשאול בעניינים כאלה ואחרים. בתקופה זו גם זכיתי להכיר את מידת החסד העצומה שהייתה לדוד בכך שכגזבר נחשפתי לכל התרומות שהיו כמובן בשקט ובצנעה. אחת לשנה דוד היה מזמין אותי לשיחה אליו ובה הוא היה מודיע לי על סכום מסוים שהוא מבקש להעביר מהפיקדון שלו לתקציב ושאותו הוא מיעד לצדקה. כמובן שזה היה מלווה ברשימה מפורטת של מוסדות וסכומים והכל עם חישובים מדויקים.

דוד תמיד דאג לבדוק ולוודא שפעולה זו אינה מקשה על הקיבוץ והייתי צריך לעמול בשכנועים שאין לו מה לדאוג, הקיבוץ יסתדר.

על מידת החסד, הצדקה והנדיבות שהיו לדוד יעיד הסיפור הבא:

בתקופה שהייתי גזבר פנתה ברכה גורן ז"ל למוסדות הקיבוץ וביקשה שנקים מחלבה. הסברנו לה שההשקעה לא כדאית ושממילא אין לנו את הכסף הדרוש להקמה. בצר לה, פנתה ברכה לדוד מיידנר וביקשה ממנו לעזור לה בהקמת המחלבה כי לקיבוץ אין כסף. כמובן שמיד קיבלתי טלפון מדוד שבו הוא אומר לי: ברכה הייתה אצלי ואמרה שהיא רוצה להקים מחלבה והקיבוץ לא מאשר כי אין מספיק כסף. ואז הוסיף: אינני זוכר אם ביקשה 100 אלף שקל או מאה אלף דולר אבל אני מסכים בכל מקרה. עם השנים התפתח מעין פרלמנט בביתו של דוד כאשר באופן קבוע היינו מגיעים אליו בשבתות מיד לאחר תפילת שחרית. משה קין ז"ל, ג'ק ואנוכי ותמיד היו מגיעים חברים ואורחים נוספים שבאו להתעניין בשלומי של דוד. במפגשים אלו היינו דנים במגוון נושאים כמו פוליטיקה, דת ומדינה, השינוי בקיבוץ ועוד. בהמשך ג'ק היה מקבל הדרכה מפורטת על האוכל שצריך להביא מחד"א כולל כמויות מדויקות מכל דבר ותאמינו לי שזו לא הייתה משימה פשוטה.

בשנותיו האחרונות זכיתי להיות חברותא של דוד ולמדנו בכל שבת אחה"צ מספר שדוד בחר. הלימוד עם דוד היה מרתק, כמעט כל שם שעלה תוך כדי לימוד מיד דוד היה אומר כבדרך אגב מי האישי באיזה תקופה חי וכן ספרים שהוא כתב, ממש ויקיפדיה אנושית.

כשדוד רותק לביתו והיה בכיסא גלגלים זכיתי לקבל ממנו גם מינוי של בדיקת חמץ בביתו. המשימה הזו לא הייתה משימה של מה בכך. דוד דאג לוודא הרבה זמן מראש שאני אכן מגיע וככל שהתקרב המועד הטלפונים התגברו. יום לפני הבדיקה הייתי שואל אותו באיזו שעה הוא רוצה שאבוא, והתשובה הייתה בערך כך: תבוא בשעה 6:35 אבל אם זה קשה לך אתה לא חייב לבוא בדיוק, תוכל לבוא ב - 6:37 או 6:38. למותר לציין שהבדיקה הייתה חייבת להיות קפדנית כשדוד הולך אחרי ומוודא שלא דילגתי על אף פינה.

משהתחיל תהליך השינוי בקיבוץ נקראתי אל דוד בכל פעם שפורסמה אחת הטיוטות של מודל השינוי. דוד שאל שאלות ורצה להבין מה עושים ולמה עושים. ניסיתי להסביר שההפרטה מביאה חסכון כי יש נטייה לבזבז דברים שמקבלים בחינם. דוד לא הצליח אף פעם להבין זאת, ואני עניתי לו שאני מניח שאם מרבית החברים היו כמוהו אז לא היה צריך שינוי, אבל המצב הוא שמיידנר יש רק אחד. בסוף השיחות האלה דוד היה אומר טוב, אני מבין אבל אני לא חייב להיות בשינוי, נכון? ואני כמובן אישרתי זאת.

אסיים בהמשך המשנה איתה פתחתי ואני מאמין שכשם שדוד זכה לקיים את חלקה הראשון כך יתקיים בו גם חלקה השני:

"וְאִם אֶתָּה עֹשֶׂה כֵּן - "אֲשַׁרְיָהּ וְטוֹב לָךְ" .

"אֲשַׁרְיָהּ" - בְּעוֹלָם הַזֶּה, "וְטוֹב לָךְ" - לְעוֹלָם הַבָּא.

אֵל תִּבְקֶשׁ גְּדֻלָּה לְעִצְמָךְ, וְאֵל תִּחְמוֹד כְּבוֹד.

יִוָּתֵר מִלְמוּדָךְ עֲשֵׂה,

וְאֵל תִּתְאַוֶּה לְשִׁלְחָנְךָ שֶׁל מְלָכִים,

שֶׁשִׁלְחָנְךָ גְּדוֹל מִשִּׁלְחָנְךָ וְכִתְרְךָ גְּדוֹל מִכְתָּרְךָ,

וְנֶאֱמַן הוּא בְּעַל מְלֹאכְתְּךָ שֶׁיִּשְׁלַם לְךָ שְׂכָר פְּעֻלָּתְךָ."

"מר מתוק"

מיומנה של מכורה לאוכל

במשך אלפי שנים מליוני קלוריות נכנסו ויצאו מבני אדם והם נשארו בממוצע באותו משקל הגוף. אנשים עם השמנת יתר היו מעטים ובלטו מאד בחברה. מה קרה ב 40 שנים האחרונות שגרם לכל להשתנות? האם ההשמנה היא רק בעיית השמנים?
מהי תופעת ההתמכרות והאם באמת אפשר להיות מכור לאוכל?

דרך סיפורה האישי המרתק של ציפי ליבנה, נכיר את הנושא של התמכרות לסוכר ולאכילת יתר. הרצאתה של ציפי מובילה את הקהל מתופעת ההשמנה בעולם, דרך "תרומת" תעשיית המזון, להבנת ההתמכרות לסוכר ואכילת יתר, ועד לפתרונות אמתיים (רמז: זה לא דיאטה).

ציפי ליבנה

ציפי ליבנה הינה אחות מוסמכת ובעלת תואר שני במנהל עסקים. כיום היא מנהלת בתעשיית הפארמה, רכזת של קבוצת העבודה הבינלאומית של The Food Addiction Institute, USA ומומחית להתמכרות לאוכל.

ההרצאה תתקיים בע"ה
ביום א' כ"ד בטבת 22.1.17
בשעה: 20:30 בבית דורות

שימו לב -
מתעניינים בתזונה נכונה?
מה גורם לכם להתמכר?
רוצים פתרונות?
בואו לשמוע את ציפי,
מומחית להתמכרות לאוכל,
ביום ראשון הבעל"ט 22.1.17
תתקיים הרצאתה של ציפי
מר מתוק פרטים בפלייר המצורף.

ביום ראשון ה 29.1.17 נצפה בהצגה "חלומות פשוטים". פרטים בפלייר המצ"ב.

"חלומות פשוטים"

הנכם מוזמנים להצגה

שתתקיים בע"ה ביום ראשון ב' בשבת 29.1.17
בחדר האוכל בשלוחות, בשעה - 16:30

הצגה מרגשת וייחודית לכל המשפחה

קבוצת שחקנים בעלי לקות שכלית התפתחותית, רוצה להעביר מסר שגם להם יש חלומות, כאלו שחבויים בכולנו כבני אדם. ההצגה משולבת הרצאה על אנשים בעלי מוגבלות שכלית ובו זמנית מכניסה אותנו לעולם של צבעים, תנועה, דמיון ורגש. החלומות מוצגים באמצעים מפתיעים, משעשעים ומרגשים. **נשמח לחלום ולהגשים יחד אתכם.**

בימוי וכתובה: עידו וייס / כוראוגרפיה: לאה נהוראי / שירה ואולפן: יעל אילת
ניהול: ענת רגב / ניהול פייסבוק: ענת ולימור זהה / ליווי ותמיכה: ענת זהה

15 ינואר 2017

חברי קיבוץ שלוחות

החורף כאן ואנו מבקשים לרענן לחברות ולחברים את השירותים העומדים לרשותכם באמצעות מוקד שר"פ

"מוקד- שר"פ" - צוות הרופאים הבכירים והמומחים עומדים לרשות החברות/ים, האורחים, התיירים והעובדים הזרים למתן עזרה בכל מקרה של צורך רפואי דחוף. במידת הצורך מופעל צוות החרום של הקיבוץ ומוזנק אמבולנס/נט"ן על ידי רופא המוקד המלווה את האירוע.

בנוסף עומד לרשותכם **מוקד-ייעוץ-רפואי-טלפוני** הניתן על ידי רופאים בכירים בתחומים: רפואת ילדים, רפואת משפחה, נשים והריון, גניקולוגיה, קרדיולוגיה, גריאטריה ופרמקולוגיה. ניתן לקבל הייעוץ - מכל מקום בארץ. כל פניה של החברים למוקד מטופלת על ידי רופא המוקד ובמידת הצורך, נשלחת הפניה למיין, מרשם לאחות או נשלח צוות רפואי מהקיבוץ לסייע. אנו כאן לרשותכם הן במקרי חרום או עזרה רפואית והן להתייעצויות רפואיות.

שר"פ - חלק מהרופאים המאבחנים והיועצים

- ✓ פרופ' לאה אבן - מנהלת מחלקת ילדים בבי"ח, סגן-דיקן ביה"ס לרפואה באונ' בר אילן.
- ✓ ד"ר רקפת בכרך - מומחה לרפואת משפחה, רופאה ראשית מחוזית.
- ✓ ד"ר רוני חן - מומחה לנשים וגניקולוגיה. גניקולוג ראשי בביה"ח.
- ✓ ד"ר צחי שוורץ - מנהל רפואי של יורופ-אסיסטנס-ישראל. ניהול מערך רפואי בין לאומי.
- ✓ ד"ר רן שוייד - מומחה לרפואה פנימית. מומחה לגריאטריה.
- ✓ ד"ר נדב אבל - מומחה לרפואה פנימית. מנהל חדר מיון בבית החולים.
- ✓ ד"ר אייזנברג אלכס - מנהל רפואי ב"כללית - שירותי רפואה".
- ✓ ד"ר חירם נצר - מומחה לרפואת משפחה. מנהל מרפאות מכבי ועוד...

מוקד-שר"פ 073-2341234 מכל מקום בארץ ובחו"ל.

מועדת בריאות

בין התאריכים 6.2-17.1 שאול ווייס בחופשה. בנושא טיפול בקלנועיות נא לפנות לגידי כהן. בברכה - גידי.

משולחנה של מזכירת הפנים

לא מביט סביב	"מסתובב בעיר הישנה
לא מקשיב	ורעש בא מכל פינה
איש חולם אני	אני מכיר כבר
וכך היה תמיד	מכיר כבר את דרכי
אבל מכיר כבר	בדרך לשער הרחמים .
מכיר כבר את דרכי	
הדרך אל שער הרחמים .	
השלטים מעל החנויות	חי פעם רק פעם
משקיפים, על הרחובות	יש טעם אין טעם
בתוך ליבי יש צעקה והיא גדולה	עם כוח בלי כוח
הראו לי את שער הרחמים ."/מאיר בנאי	שער הרחמים .
	בואי איתי יחד
	בואי מתוך הפחד
	כי את, גם את חלק
	משער הרחמים .

לזכרו של מאיר בנאי ז"ל יוצר גדול שהלך לעולמו בשבוע שעבר יהי זכרו ברוך.

מזל טוב - לתהילה וקסמן ולבן פרייס מזיכרון יעקב, שהודיעו על רצונם להינשא. ברכות לכל המשפחה.

מזמו"ר - במזמו"ר שהתכנס השבוע באווירה מרגשת ומתוחה במקצת אושרה ברוב גדול הקמתה של מכינת "רוח השדה". לאחר שבועות של מאבק, בנושא מיקום המכינה, שהתנהל באווירה טובה בין קבוצת יבנה וקיבוץ בארות יצחק, שכלל מסע שכנועים וביקור בקיבוצים (כן גם אצלנו הם היו) הוחלט במזמו"ר בהצבעה בקלפי להקים את המכינה בבארות יצחק. הרבה הצלחה לקיבוץ הנבחר, לראשי המכינה ולכל העוסקים במלאכה.

השבוע ציינו את סיום עבודתה של רחל פרידליך בטיול פרידה בירושלים. רחל שבמשך שנים עבדה לצד מרכזי המשק לדורותיהם והייתה המדפיסה המרכזית של הקיבוץ, הרבה לפני עידן המחשב, עשתה את עבודתה בדיסקרטיות, במסירות, בהתמדה ובנאמנות. בשנים האחרונות הייתה אחראית גם על סדר היום של העו"ס. אני שמחה על ההזדמנות שנתנה לנו להודות לרחל על שנים רבות של עשייה ולאחל לה בריאות, נחת והנאה מסדר יומה החדש.

שירותים נגישים - לאחר אישור השקעות הקהילה באסיפה האחרונה, ניגשנו לביצוע מידי של שירותים נגישים בקומת הקרקע בחדר האוכל. במסגרת הוספת השירותים ננצל את העניין ונערוך שיפוץ קל גם בשירותים הקיימים. מתנצלים מראש על אי הנוחות הזמנית. בנוסף רכשנו מערכת ישיבה חדשה ללובי של חדר האוכל אך בשל האבק הרב מהשיפוץ נתקין אותה אי"ה בסיימו.

עפרה סתת, העובדת סוציאלית שלנו כבר שנים רבות, סיימה את תפקידה בשבוע שעבר. עפרה תחליף את עירית דרור בניהול מחלקת הרווחה של המועצה. בשם כל קהילת שלוחות אני מודה לעפרה על הסיוע והתמיכה הרבה שקבלנו ממנה גם בפן הקהילתי וגם בפן הפרטני, במקצועיות, באכפתיות ובהיבוק גדול. נאחל לה הצלחה במשימתה החדשה.

עד לכניסתה של עו"ס חדשה לשלוחות ניתן לפנות במקרים דחופים לגורמים המטפלים בשלוחות (עירית נזרי, גידי כהן, בת שבע לרנר ואנוכי) או למחלקת הרווחה של המועצה.

תודה - ליואל בן מאיר ומשפחתו על שתרמו מערכת הגברה ניידת, לצורכי חברה קדישא וצרכים נוספים. תודה לצביקה זיסוביץ על שסייע לנו ברכישה.

תנים - לאחרונה נצפו תנים בשטח הקיבוץ גם בשעות היום. הנושא בטיפול של המועצה והווטרינר האזורי. החברים מתבקשים לא להשאיר אוכל ושקיות אשפה מחוץ לבתים ולהקפיד לסגור את פחי האשפה המרכזיים.

ואסיים באירוע משמח - בשעה טובה, ביום שני הקרוב ניפגש אי"ה עם המשפחות המועמדות לחברות בעצמאות כלכלית לשם חתימה על החוזים. לאחר כשרת דרך ארוכה אנו רואים במעמד החתימה אירוע חגיגי ומרגש המציין את המשכיותה ועתידיה של שלוחות. לאחר החתימה אנו נביא את המשפחות לאישור באחת מהאסיפות הקרובות. בע"ה נחגוג בקרוב וברוב עם את קבלתם לחברות וכמובן, את הנחת אבן הפינה לשכונה החדשה.

שבת שלום - רותם.

שעות הארוחות בחדר-האוכל
ליל שבת מיד לאחר התפילה
שבת צהריים 11:30.